

Сумно на тебе дивитися, кринице,
пільна кринице з прогнилим цямринням,
оточила ти себе свитою кропиви ницої,
ще й хизуєшся мереживом жабурина.

А була ти, небого, богинею у правітчизні,
молилися предки до твого непороччя,
пили вони жадібно тіло твоє пречисте,
солодкою водою причащали очі.

Де твоє нині ділося блакитне свічадо?
Хто тебе чару дівочтва позбавив?
Скільки на землі зі смагою прочанів,
а жоден з летаргії не розбудив тебе збанком.